

บทที่ ๑๓ ประชาคมสัมพันธ์

ประชาคมสัมพันธ์

ประชาคมสัมพันธ์ หมายถึงการสร้างความสัมพันธ์กับประชาชนในท้องถิ่น การที่สถาบันไปอยู่ที่ไหนก็ตาม ย่อมจะต้องการความรักและความเป็นเพื่อน ได้รับการยอมรับและการให้ความร่วมมือสนับสนุน ถ้าหากประชาชนในท้องถิ่นรังเกียจนั้นก็หมายถึงความไม่สามารถที่จะทำเนิรกิจการต่อไปได้ ในการประกอบธุรกิจโรงเรียนก็เช่นเดียวกัน เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ก็คือผู้ที่ เป็นบุตรธิดาของบุคคลในย่านนั้น การทำให้กิจการของโรงเรียนเป็นที่ยอมรับจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก

ในปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่ามีอุตสาหกรรมว่าง โรงงานอุตสาหกรรมว่าง โรงงาน กับประชาชนในท้องถิ่นอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะโรงงานเหล่านั้นมักไปสร้างความเดือดร้อน ไปทำลายความสงบสุขของประชาชน เช่น เติมน้ำมันอยู่กันอย่างดาษดื่น ถนนหนทางที่ทอสมควรว น้ำไหลไฟสว่าง ประชาชนไม่พลุกพล่าน ไม่มีการลักเล็กขโมยน้อย ซึ่งประชาชนก็จะมี ความพึงพอใจในสภาพนั้น แต่เมื่อใดมีโรงงานอุตสาหกรรมไปตั้งขึ้น สภาพการต่างๆ ก็เปลี่ยนแปลงไป เช่น มีรถบรรทุกขนาดใหญ่เข้าออกอยู่เป็นประจำ ทำให้ถนนเสียหายทรุดโทรมโดยไม่มี การซ่อมแซม มีการปล่อยน้ำเสียลงในแม่น้ำลำคลองทำให้ประชาชนไม่สามารถใช้น้ำในการอาบและทางการเกษตรได้ นอกจากนั้นพฤติกรรมของโรงงานยังสร้างความยุ่งใหญ่เกะกะระรานชาวบ้านด้วยวิธีการต่างๆ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับประชาชนและเกิดการต่อต้าน ซึ่งจะมีผลเสียหายให้กับกิจการของโรงงานในเวลาต่อมา

ในเรื่องกิจการที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนก็เช่นเดียวกัน ถ้าเป็นโรงเรียนที่ดีและมีระเบียบวินัยก็จะได้รับการร่วมมือสนับสนุนจากวงการโดยทั่วไป หากเป็นโรงเรียนที่ไม่รู้หลักในการประชาสัมพันธ์ มีนักเรียนเกะกะเกเรระรานชาวบ้านเป็นนิจ นิ่งจับกลุ่มสูบบุหรี่และกินเหล้าตามหน้าโรงเรียน โดยที่ครูอาจารย์ไม่ไ้มีส่วนแก้ไข สิ่งเหล่านี้ก็จะบั่นทอนการดำเนินงานของโรงเรียนเช่นเดียวกัน

ในการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีในท้องถิ่นนั้น เราจะต้องศึกษาถึงความเป็นไปในท้องถิ่นนั้นๆ เสียก่อน ถึงในเรื่องต่อไปนี้

๑. ปัญหาในท้องถิ่น (COMMUNITY PROBLEMS) ในท้องถิ่นนั้นอาจจะมีปัญหาต่างๆ ที่ไม่เหมือนกัน เช่นปัญหาเรื่องที่ดินทำกิน ปัญหาเรื่องการศึกษาหรือโรงเรียน ปัญหาเรื่องการจราจรอย่างเช่นในกรุงเทพฯ เรื่องอาชญากรรม ภาวะอากาศ สุขภาพอนามัย ครัวเรือน การควบคุมน้ำท่วม อากาศเสีย น้ำประปา ไฟฟ้า การบำรุงรักษาปูชนียสถาน การเก็บขยะ อากาศเป็นพิษ ประชากรหนาแน่น การขยายตัวเมือง ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้บางเรื่องต้องการการแก้ไขโดยรีบด่วน เมื่อเราได้ทราบปัญหาเหล่านี้แล้ว เราก็ต้องพิจารณาว่าสถาบันของเรานั้นจะช่วยแก้ปัญหาหรืออย่างน้อยให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ได้มากน้อยเพียงใด เพราะสถาบันของเราอาจจะไม่มีหน้าที่หรือจุดประสงค์เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้โดยตรง

๒. ผลประโยชน์ของสังคมท้องถิ่น (COMMUNITY INTEREST) ความต้องการส่วนรวมของแต่ละท้องถิ่นนั้นอาจจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความต้องการและผลประโยชน์ของคนส่วนรวมและปัญหาที่เกิดขึ้น ในท้องถิ่นบางแห่งอาจจะมีปัญหาเกี่ยวกับเด็กวัยรุ่นเมา บางแห่งอาจจะมีปัญหาเกี่ยวกับการห้ามทำกิน บางแห่งอาจจะต้องการความเจริญทางด้านวัตถุ บางแห่งอาจจะต้องการเป็นเมืองอุตสาหกรรมโดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติ บางแห่งต้องการที่จะรักษาธรรมชาติสิ่งแวดล้อมเอาไว้ เป็นต้น เพราะฉะนั้นการช่วยเหลือท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงความต้องการของเขาด้วย รวมทั้งนโยบายของสถาบันก็ควรสอดคล้องกับนโยบายของท้องถิ่นไม่ควรจะขัดกัน เช่น เราต้องการที่จะรักษาธรรมชาติ ไม่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงท้องถิ่นนั้น ก็คงไม่ต้องการโรงงานอุตสาหกรรม

๓. สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ (ECONOMIC SITUATION) สภาพทางเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่นนั้นไม่เหมือนกัน สังคมที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ก็มีทัศนคติแตกต่างไปจากสังคมที่ไม่ค่อยยอมรับการเปลี่ยนแปลง ภาวะเศรษฐกิจของเมืองอุตสาหกรรมก็แตกต่างไปจากเมืองเกษตรกรรม ประชากรบางท้องถิ่นก็มาจากท้องถิ่นที่รวย บางแห่งเมื่อผลิตผลออกมาแล้วก็ขายไม่ออก บางแห่งก็ต้องไปขึ้นอยู่กับอีกท้องถิ่นหนึ่ง สภาพอากาศก็ทำให้ฐานะและอาชีพของประชาชนแตกต่างกันออกไป เพราะฉะนั้นความต้องการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่นจึงไม่เหมือนกัน

ผู้คุมอำนาจทางเศรษฐกิจจึงมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก จำเป็นที่เราจะต้องรู้จักและทำความเข้าใจ
เคยเอาไว้

๕. สถานภาพทางการเมือง (POLITICAL SITUATION) ในสังคมแต่ละแห่งย่อม
มีสถานภาพทางการเมืองแตกต่างกันออกไป ในประเทศที่มีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย
พรรคการเมืองมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก และเป็นตัวแทนของประชาชน ในแต่ละท้องถิ่น
ย่อมมีนโยบายทางการเมืองแตกต่างกันออกไป ซึ่งสิ่งนี้ย่อมจะต้องสอดคล้องกับความต้องการ
ของประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งจำเป็นที่ผู้ที่เข้าไปทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์จะต้องศึกษาและ
ทำความเข้าใจไว้ด้วย

๖. ผู้นำทางการเมือง (POLITICAL POWER) ผู้นำทางการเมืองนี้อาจแบ่ง
ออกได้เป็นหลายระดับ ในระดับประเทศเราถือว่านายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และหัวหน้าพรรค
การเมืองทั้งหลายเป็นผู้นำ ส่วนในระดับจังหวัดก็มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้นำ ส่วนในระดับ
อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน ผู้นำก็หมายถึง นายอำเภอ กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน ฯลฯ
ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้อง เป็นอย่างมากในการทำงานทางบ้านประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานไทยทั่วไป

๗. ผู้นำทางความคิดเห็น (OPINION LEADER) หมายถึงบุคคลโดยทั่วไปที่
ได้รับการยอมรับในท้องถิ่น เป็นผู้ที่มีความรู้ และมีความคิดเห็นที่ได้รับการยอมรับ ได้แก่
นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ครูอาจารย์ พระ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น บุคคลเหล่านี้มี
อิทธิพลเป็นอย่างมากในเรื่องของประชามติ ผู้นำหน้าที่ประชาสัมพันธ์จะต้องทำความเข้าใจ และ
สร้างความคุ้นเคยเอาไว้

๘. ทัศนคติและความคิดเห็น (ATTITUDE AND OPINION)) ในแต่ละท้องถิ่น
ประชาชนมักมีทัศนคติและความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ซึ่งเกิดจากความเชื่อถือของกลุ่มชน
ที่เป็นมานานแล้วจนยากที่จะแก้ไข บางครั้งอาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ในการที่จะเข้าไปเปลี่ยนแปลง
ในเรื่องต่างๆ เหล่านี้ จะต้องคิดใคร่ครวญให้รอบคอบเสียก่อน

